

Йоанна Кравчик:
Вірино, що
Україна може
розділити наш
шлях до демократії
і свободи

ст. 3

Серг Воробійов:
Зараз для
виконання
завдань нам
дуже потрібна
автівка

ст. 7

Волонтер
Денис Мінін:
Я витягую людей
із Маріуполя з
однією сумкою, в
якій все життя

ст. 10

НАЦІОНАЛЬНА СІЛКА
ЖУРНАЛІСТІВ
УКРАЇНИ

Ukrainian
Media Fund

Спільний проєкт Національної
спілки журналістів України
та ініціативи Ukrainian Media
Fund

Серпень 2022

Доброго ранку. Доброго дня. Доброго вечора. Доброї ночі.

Ми з України!

Позивний «Лелека»: акушерка Світлана Галич стала військовим медиком

Сьогодні замість дітей в її руках – осколки й кулі, бо тепер вона військовий хірург. У перший тиждень війни відома одеська «Лелека», професорка акушерства та гінекології Світлана Галич добровільно вступила до Збройних Сил України, щоб виконувати важливу місію – рятувати життя українських захисників. Матеріал про неї опублікувало видання «Татарбунарський вісник» у межах проєкту НСЖУ «Ми з України!»

Пані Світлана могла продовжувати свою звичну роботу або взагалі поїхати за кордон, але вирішила не просто залишитися в Україні, а й робити свій важливий вклад в перемогу. На її думку, залишити рідну країну в такий час – це ніби залишити помирати на полі бою близького друга.

У перші дні повномасштабної вій-

ни жінка прийняла тверде рішення: пробиватися до військових медиків, бо вони найкраще знають як ефективно допомагати пораненим. Внутрішній критикуючий голос допитувався, як вона собі це уявляє. Та зі своєю працелюбністю, умотивованістю, готова була навіть підносити патрони, подавати інструменти чи прибирати. Головне – допомагати, не має значення яким способом.

«За твоїми плечима величезний баул з речами. Він дуже схожий на бойлер у твоїй ванній. Усе, що тобі необхідно для роботи є там, у тому баулі. А усе те, що так було важливе в мирний час, нині не має жодного сенсу. Зараз тобі не допоможе розмаїття твого красивого одягу, твоє численне вишукане взуття, твої прикраси. Ти маєш одні військові штани, пару берців і комплект війсь-

кового одягу. Ти крокуєш за своїми новими товаришами і ні на хвилинку не згадуєш про те, що залишилось у мирному житті. Це тепер не має значення. На очі навертаються сльози. Щось заціпило у горлі. Але ти не маєш плакати, адже ти тепер військова», – пише на свої сторінці Світлана.

Нову спеціальність Світлані Родіонівні довелося освоювати з азів, під керівництвом фахових військових медиків, пише видання.

«Понад тридцять років я діставала з організму жінок їхніх дітей, або допомагала їм самим звідти вийти. Це такий чудовий, природний процес. І навіть коли він ускладнювався, коли потребував величезного напруження, все одно він, той процес був і залишається чудовим!

А нині, у власному прагненні

допомагати пораненим воїнам, я вилучаю з їхніх тіл шматочки металу, які несуть смерть. Щось, що легко може зупинити Життя. Альфа і Омега медицини. Біле і чорне. Ніч і день. Життя і ризик смерті. Але і та, і інша справа – воістину святі і освячені нашим прагненням допомагати. Віддаючи документи цього пораненому, який готується до евакуації для подальшого етапного лікування, кажу йому важливе:

– Добре лікуйтеся, адже після війни обов'язково маєте долучитися до покращення демографічної ситуації в країні. Хлопець усміхається. Схоже, що йому подобається така перспектива», – розповідає Героїня.

ТАТАРБУНАРСЬКИЙ
ВІСНИК

Журналісти – важливі! Українські медіа – потрібні! З Днем Незалежності України!

Володимир Зеленський: «Ми були, є і будемо!»

Фрагменти промови до Дня Державності України

Великий народ великої країни й великої держави, яка існувала на цій землі з давніх-давен, яку з давніх-давен намагались і поневолити, і знищити! Чимало хто й чимало разів. І яка з давніх-давен не дозволяла цього зробити. Нікому й ніколи.

Держава, у якій почалась історія незламності, якою захоплюється зараз уся Європа й цілий світ. Це наша держава. Наша країна. Це Україна.

Кожен день ми б'ємося, щоб кожен на планеті нарешті зрозумів: ми не колонія, не анклав, не протекторат. Не губернія, еялет чи коронний край, не частина чужих імперій, не «землі у складі», не союзна республіка. Не автономія, не провінція, а вільна, самостійна, суверенна, неподільна й незалежна держава.

Наші бійці обороняють Україну на землі, на воді, у повітрі. Наші предки боронять її з небес. А всі вони разом – наші янголи. Наші янголи мають крила. Але під ними – зброя. Ми ніколи не

дістаємо її першими. Але якщо нападають на наш дім – стоїмо до останнього. Бо, втрачаючи власну державу, будь-який народ втрачає передусім не територію. Не гектари й не квадратні кілометри суші або акваторії. Втрачаючи власну державу, народ втрачає власне обличчя. Власне ім'я. Свою самобутність, ідентичність, пам'ять, а з ними – своє серце й душу. І це для нас набагато страшніше за ворожі армії, літаки, ракети й танки.

Тому мільйони з нас готові зупинити їх без страху. І боронити найцінніше ціною власного життя. Бо втрачивши те, що має для нас сенс, ми втрачаємо сенс самого життя. Бо для нас жити в неволі – це не жити. Бути залежними – це не бути. Бо несамостійна й невільна Україна – це не Україна.

Ми не знаємо слова «рабство». Воно є в наших словниках, але не в наших головах. Ми віддамо останню сорочку, віддамо все, що в нас є, за те,

що є в нашому серці. Саме тому ми будемо битися за свою державність до останнього – останнього подиху, останнього патрона, останнього солдата. Тільки не нашого, а ворожого. Ми будемо жити, щоб боротися, і боротися, щоб жити. Ми не здамося, допоки не проженемо зі свого дому останнього окупанта. Ми не зупинимось, допоки не звільнимо останній метр української землі. Ми не заспокоїмося, допоки не визволимо останнє наше село, нашу останню хату, останню криницю, нашу останню вишню, нашу останню вербу!

Так буде. І буде тільки так! Бо для нас і для окупанта все це має зовсім різні, полярні значення. Те, що для них мішені, для нас – святині. Те, що для них невідомі назви на карті, для нас – місця, знайомі з дитинства. Вони виконують чужі злочинні накази, ми – свій священний обов'язок.

Ми були, є і будемо!

■ Голова НСЖУ Сергій Томіленко

#Журналісти_важливі

Шановні читачі! Цей спецвипуск газети «Ми з України!» Національна спілка журналістів України підготувала за підтримки ініціативи Ukrainian Media Fund, створеної Фондацією Gazeta Wyborcza разом із партнерськими організаціями медіакомпаній скандинавських країн.

Ця газета розповідає про важливість журналістів і ЗМІ, які не просто висвітлюють реалії війни в Україні, а й показують простих українців, котрі стають Героями, допомагаючи одне одному в часи війни.

Війна продемонструвала, що в кожному місті й селі нашої держави є люди, яких без перебільшення можна назвати героями. Хтось під обстрілами вивозив односельців із окупації, хтось прихистив кілька родин переселенців, хтось рятував котів або собак, ризикуючи власним життям. Герої – це лікарі, які без відпочинку рятували і рятують жит-

тя. Це і волонтери, які роблять все можливе й неможливе для допомоги іншим. Це водії, які возять гуманітарну допомогу в небезпечні регіони. Це й підприємці, які надають роботу переселенцям.

Саме про них – матеріали у національних та місцевих медіа, які беруть участь у творчому проекті «Ми з України!». Як кажуть редактори, цей проект – не тільки поштовх для створення життєствердного контенту, а й зміцнення зв'язку з аудиторією, залучення нових читачів, глядачів і слухачів. А ще – це відчуття підтримки від «своїх», бо в тяжкі часи економічної кризи про них не забули. Адже пріоритетом НСЖУ і є підтримка редакцій та журналістів, бо #журналісти_важливі!

«Ми з України!» – це про силу духу наших людей, про взаємопідтримку і солідарність, про мужність і незламність.

Разом – до Перемоги!

Теле- і фотокамери, штативи, різноманітне супутнє медійне технічне обладнання, бронезилети та захисне спорядження весною передали до України редакції шведських ЗМІ. Зараз медійники нордичних країн об'єднані під егідою Ukrainian Media Fund.

Ми з України Проект медійних історій про українців, які допомагають співвітчизникам у часи війни

Національна спілка журналістів України закликає українські медіа долучитися до проєкту «Ми з України!».

Мета проєкту – розповісти широкій аудиторії, як українці рятують українців у важких умовах війни, як допомагають один одному під час окупації чи дорогою на безпечну територію. Розповісти, як люди знаходять у собі сили допомагати іншим, ризикуючи власним життям та безпекою, як діляться останнім хлібом чи бензином...

Кращі матеріали публікуються на ресурсах НСЖУ.

Ukrainian Media Fund

Ukrainian Media Fund – створений Фондацією Gazeta Wyborcza разом із партнерськими організаціями медіакомпаній скандинавських країн: Bonnier News, Асоціація видавців шведських медіа, Асоціація датських медіа (Dagspressens Fond / Danske Medier), Федерація медіа Фінляндії, News Media Finland та Норвезька асоціація медіа-бізнесу.

Фонд започатковано на знак солідарності з журналістами та фотографами, які щодня роблять репортажі з передової в Україні. Його головна мета – мобілізація міжнародної підтримки – як фінансової, так і матеріальної – для місцевих ЗМІ в Україні.

The Fund was launched in solidarity with the journalists and photographers reporting every day from the frontlines in Ukraine. Its main goal is to mobilize international support – both financial and material – for local media outlets in Ukraine.

For the rebuilding phase of the program, we plan to offer fellowships at Scandinavian and Polish media. Their goal will be to provide Ukrainian journalists and editors with an opportunity to work and exchange knowledge with their Polish and Scandinavian counterparts and form networks for future collaboration. We will support up to 12 media outlets in four regions of Ukraine to help them get back on their feet. We intend to provide trauma therapy sessions for Ukrainian journalists and editors to assist with their recovery.

The Project was created and is financially supported by the Gazeta Wyborcza Foundation along with partnering organizations from media companies in Nordic countries: Bonnier News, Swedish Media Publishers' Association, Association of Danish Media (Dagspressens Fond / Danske Medier), Finnish Media Federation, News Media Finland, and Norwegian Media Businesses' Association.

Йоанна Кравчик: «Віримо, що Україна може розділити наш шлях до демократії і свободи»

■ Йоанна Кравчик, керівниця Gazeta Wyborcza Foundation

Солідарність, демократія, толерантність, права людини та рівність – це просто ДНК Gazeta Wyborcza. Понад 30 років ми займаємося найважливішими соціальними темами в душі громадянської журналістики. Останнім часом ми багато чого дізналися про важливість вільних ЗМІ. У нашій боротьбі за свободу та демократію нас підтримали друзі, партнери, організації та установи з усього світу. Тепер ми вважаємо, що настав час віддати борг вільній Європі, підтримати виживання незалежної журналістики та надійне висвітлення в ЗМІ. Саме тому ми створили фонд Gazeta Wyborcza Foundation і тому почали допомагати українським незалежним ЗМІ одразу через 48 годин після нападу росії на Україну. Зрештою, ми дуже серйозно ставимося до нашого гасла.

Віра у стійкість і майбутнє українських медіа ґрунтується на нашому власному досвіді. Тридцять п'ять років тому ми починали свою діяльність дуже скромно, одразу після падіння комунізму, на території

колишнього дитячого садка. Редакційні зустрічі іноді відбувалися в пісочниці. Місця було мало, журналісти писали свої статті, сидячи за низенькими дитячими столиками. Перший номер Gazeta Wyborcza розпочався словами Леха Валенси «Немає свободи без Солідарності». І ми відчули цю солідарність навколо себе, навколо нашого прагнення бути голосом демократії та свободи в кожному польському домі, голосом, який переконував людей, що ми завжди дбатимемо про Польщу, про Європу, і про демократію, вільні суди, права людини, Конституцію. Ми також завжди вірили, що Україна може розділити наш шлях до демократії та свободи. Україна правди та примирення, діалогу та толерантності. Україна – держава без ворожнечі й ненависті. Україна – демократична та безпечна в Європейському Союзі. З незалежними ЗМІ та потенціалом для зростання. Це все вдалося нам, і ми віримо, що це можливо і в Україні, завдяки допомозі та солідарності ваших друзів.

Томас Матссон: «Думками я – з незалежними українськими журналістами»

■ Томас Матссон, старший радник шведської компанії Bonnier News, найбільшої медіагрупи в Скандинавії, голова Utgivarna, Шведської асоціації видавців

«Bonnier News випустила свою першу газету в Східній Європі в Естонії ще в 1989 році, і ми твердо віддані свободі преси. Протягом декількох днів після вторгнення росії в Україну ми почали надавати фінансову підтримку, а також доставляти шоломи, бронезилети, аптечки, павербанки українським журналістам.

Переконали, що наш моральний обов'язок – допомогти українським медійникам, оскільки міжнародні ЗМІ цитують їх, використовують фото та відео українських колег.

Оскільки Bonnier News співпрацює з Gazeta Wyborcza Foundation у

Польщі та є співзасновником Фонду підтримки українських медіа, ми плануємо довгострокову підтримку медіа в Україні. Це не тільки фінансова допомога, а й допомога з обладнанням, ноу-хау та партнерство, щоб можна було створити стійкий і, ймовірно, більш консолідований газетний ринок.

Маю сподівання, що під час кризи аудиторія в Україні звертається саме до незалежних медіа, які працюють за професійними стандартами. Думками я – з українськими журналістами, які подають незалежні новини, навіть попри те, що їхня країна зазнала нападу.

«Зараз як волонтер я можу принести більше користі, ніж як юрист»

Киянка Євгенія Сорока працює у волонтерському штабі у Львові

■ «Леополіс», Львів

Найважчим був перший місяць, а потім «втягнулися» — так говорить про роботу волонтерського штабу у Львові киянка Євгенія Сорока. Військові називають її рятувницею, адже саме завдяки Євгенії багатьом із тих, хто зараз на фронті, вдалося отримати тактичні аптечки, берці та інше необхідне спорядження.

«Кожен наш день починається з обговорення планів: які будуть відвантаження, чи надходить сьогодні нова гуманітарна допомога. А потім, як-то кажуть, крутишся, як білка в колесі — приймаємо вантажі, збираємо запити, сортуємо. Багато дзвінків, постійно на контакті в переписках. З нашого хабу у Львові допомога йде безпосередньо до підрозділів територіальної оборони, військових частин, медичних закладів та лікарень, рятувальних служб тощо», — розповідає Євгенія.

Перший місяць команда штабу працювала без перепочинку, бо потрібно було відлагодити всі процеси. При тому, що всі — цивільні, які не мали досвіду роботи зі складом.

Сама Євгенія, приміром, юрист у банківській сфері. Серед членів команди — переселенці з Києва, Борисполя, Ірпня, Миколаївщини, а також місцеві, львів'яни. Знайшли один одного через волонтерів і об'єдналися в одну команду.

«Ми як родина, маємо загальну мету й налаштовані на важку працю заради спільної мети», — каже

Євгенія, чие життя 24 лютого також розділило на «до» і «після». Зізнається: не була готова до того, що війна розпочнеться з Києва.

«Мені серед ночі подзвонила сестра і сказала про те, що відбувається. Ми з сином і нашим собакою поїхали за місто. Побули там днів 4, посиділи у підвалі. Кілька днів боялися виїжджати. Сподівалися, що війна швидко скінчиться. Батьків я відправила до Львова евакуаційним поїздом трохи раніше, а самій було важко прийняти рішення. Але все ж налаштувалися і поїхали», — розповідає вона.

Основну роботу довелося поставити «на паузу», бо поєднувати її з волонтерством нереально.

«Я вдячна своїм колегам та керівництву, що вони поставилися до цього з розумінням. Адже тут я можу принести більше користі», — додає волонтерка.

Та волонтерська діяльність, насправді, в рази важча. Адже працювати доводиться практично без вихідних. Звісно, якісь паузи робити доводиться, бо хлопцям треба відпо-

чивати — постійні відвантаження це важка фізична робота.

Вантажі приходять переважно зі Сполучених Штатів, їх надає благодійний фонд United Help Ukraine.

Допомагати Україні вона розпочала ще в 2014 році, коли почалася війна на Донбасі, але тоді організація була досить невеличкою. Об'єдналися люди, які мали українське коріння, або ж у кого були родичі чи друзі з України. Переважно надавали тоді адресну підтримку — військовим, дітям та родинам військових.

«У 2022 році, коли стало зрозуміло, що буде широкомасштабне вторгнення, вони збиралися на мітинги, акції під Білим домом. Масштаби допомоги значно зросли, підключилася громада, організації, дуже багато людей. Обсяги, які йдуть до нас, дуже значні», — розповідає Євгенія Сорока.

Це й підтримка рятувальних служб, і лікарень. Передають автомобілі, карети «швидкої допомоги», обладнання, медичні засоби й ліки.

«За трохи більше ніж три місяці нашої роботи з нашого складу було відвантажено понад 500 тонн такої

допомоги. Вона не припиняється, обертів ми не збавляємо», — каже волонтерка.

Переважно, звісно, це гуманітарка, спрямована на підтримку, зокрема, внутрішньо переміщених осіб, але дуже багато необхідного отримують і військові — тактичне спорядження, взуття, форма, аптечки та інша тактична медицина.

«За три місяці United Help Ukraine збрали й передали в Україну більше 25 тисяч військових аптечок, які здатні рятувати життя. Хоча, традиційно, ми дуже сподіваємося, що нашим хлопцям вони не знадобляться», — додає волонтерка.

Наразі вона не збирається повертатися до Києва, бо переконана: важливіша місія — це допомога.

«У 2014 році я займалася волонтерством, але якось «точково», а зараз можу сказати про повне занурення», — підсумовує Євгенія Сорока.

НСЖУ підтримує заснування друкованого військового видання

«Військова газета має бути разом з українськими військовими – в окопах та бліндажах», – Міноборони ініціює заснування друкованого військового видання. Його мета – донести інформацію туди, де немає стійкого доступу до інтернету, а радіо та телевізійний сигнали відсутні.

«На шпальтах видання буде сфокусована правдива інформація про ситуацію в країні, публікуватимуться актуальні суспільно-політичні, військові та інші важливі теми, зокрема з питань соціального захисту», – написала у Facebook заступник Міністра оборони України Ганна Маляр.

Вона наголосила: прихильникам «зради» варто пам'ятати, що у нас країна, що воює. І це справді безпрецедентно у сучасному світі.

«Все, що зміцнюватиме наше військо, в тому числі інформаційно та морально – потрібно робити!» – додала Ганна Маляр.

Відповідний законопроект було зареєстровано у Верховній Раді.

«У зв'язку з введенням воєнного стану в Україні та з огляду на відкрити збройну агресію Російської Федерації відносно України існує необхідність збереження інструментів, які дозволять оперативно проводити інформаційну політику на території України. Наявність друкованих видань, заснованими яких виступають органи сектору безпеки і оборони, є звичайною практикою для демократичних країн (ЄС, США, Канада тощо) з високими стандартами захисту свободи слова, на які орієнтується Україна», – ідеться в пояснювальній записці до законопроекту.

Національна спілка журналістів України підтримує ініціативу заснування військового видання.

«Друковані ЗМІ залишаються одним із найважливіших каналів інформування в умовах, коли немає доступу до інтернету та інших цифрових технологій. Сьогодні надзвичайно важливо отримувати достовірну інформацію із зон бойових дій, і військові журналісти часто ризикують життям, аби виконати свою професійну місію, – коментує голова НСЖУ Сергій Томіленко. – Ми готові максимально надавати підтримку в реалізації такої ініціативи. А те, наскільки інформація важлива для бійців на фронті, свідчить досвід передачі їм газети «Ми з України!», яку НСЖУ видала спільно з литовськими колегами. Її читають, передають з рук у руки і просять привезти ще».

«У нас не було навіть краплі сумніву», – підприємці з Рокитнівщини придбали й відвезли на передову квадроцикл

■ «Новини Рокитнівщини», Рівненщина

«Як це вдалося зробити: зібрати гроші, знайти, придбати все необхідне і відвезти, зараз у двох словах складно пояснити. Просто ми дуже хотіли допомогти своїм – хлопцям, які ризикують найдорожчим – життям. Хіба могли ми відмовити їм у підтримці й такій необхідній для перемоги допомозі?» – Олександр Музика, підприємець із Рокитного, що на Рівненщині – один із трьох місцевих підприємців, які збрали кошти на квадроцикл для потреб військових.

Матеріал про Сергія Стрільця, Олега Костюка та Олександра Музику підготувало видання «Новини Рокитнівщини».

«Коли наші хлопці з передової подзвонили до Олега й попросили допомогти необхідною для них технікою, ми з Сашком, звичайно, підтримали його прагнення знайти усе необхідне й обов'язково доставити на Схід. У нас не було навіть краплі сумніву. Ми просто одразу разом взялися за справу, вирішували як, що за чим робити, щоб якнайшвидше знайти і купити необхідний квадроцикл з причепом надійної якості. Хлопці всі свої особисті справи відклали вбік і почали плідно працювати над вирішенням цього питання», – розповів Сергій Стрільць.

«Звичайні люди, які мешкають поряд з нами, зуміли зібрати кошти, знайти і придбати технічний засіб. Крім того, Сергій разом з Олегом та Олександром викроїли особистий час від сім'ї і дітей, від справ, які щодня треба робити, щоб мати засоби для життя, від служби, яку вони теж щоденно несуть, охороняючи мир і спокій нашої Рокитнівської громади, щоб поїхати на Схід – туди, де саме пекло війни...» – пише видання.

Нікого не видав. Мисливець Анатолій Кульгейко підірвав гранатою себе і двох росіян

■ «Вісник Ч», Чернігівщина

61-річний Анатолій Кульгейко, керівник Ріпкинського товариства мисливців та рибалок, ручною гранатою підірвав себе разом з окупантами. Один загинув, другого поранило.

Вони хотіли списки мисливців з усієї Ріпкинщини, щоб знати, у кого є зброя та розпочати репресії. Така хоробрість та самопожертва однієї людини врятувала цілий колишній район від зачисток. Матеріал про Героя вийшов у газеті «Вісник Ч».

Після вибуху Анатолій Іванович помер не одразу.

– У чоловіка був пошкоджений мозок, осколкові поранення тіла. Роздроблені щелепи, але він намагався щось сказати синові. Підносив до губ натільний хрестик, аби поцілувати. І навіть знайшов сили перехреститися. Ми зробили все, що могли. Але в нього, на жаль, були дуже тяжкі травми, – пригадує Сергій Піддубний, завідувач хірургічного відділення Ріпкинської центральної лікарні.

– Той день, 11 березня, я не забуду ніколи. Була вдома, вони приїхали двома машинами. Пішли зразу в магазин, потім розмовляли з людьми на вулиці. Хто їх направив до нас,

не знаю. Коли прийшли перший раз, чоловіка вдома не застали. Він десь займався своїми справами, – пригадує 54-річна Зінаїда Кульгейко, вдова. – Згодом прийшли вдруге. Я набрала Толю, росіяни стояли навколо нашого будинку. Вони зреагували на дзвінок, один показав пальцем на вікно. Зрозуміла, що його вираховували по телефону. Потім пішли з двору. Та згодом знову приїхали. Якраз повернувся додому і чоловік. Він на секунду заскочив до будинку. Крикнув мені: «Тікай». Грюкали у двері. Чую, він до них звертається спокійно: «Хлопці, не стукайте».

А потім – бабах.

...Він вірив і, можливо, щось відчував, бо неодноразово казав: «Я скоро умру». Я на нього сварилася, не можна так говорити. Торік ми їздили на «гробки» у Голубичі, до могил його батьків. Толя тоді заповів, щоб його там же поховали. Це мене дуже дратувало.

Ми прожили разом з 1986 року, виростили двох дітей. Я почувалася коханою. Тільки з'являлися первоцвіти, він мені ніс букети, дарував вербові котикки. Де б не був, нарве польових квітів, принесе. І в роботі

руки мені підміняв. Увечері, скільки мені від роботи, п'ять хвилин додому. А він світло увімкне на ганку, щоб мені видно було. Бувало, як їде з ночівлю кудись, і передзвонить, і поцікавиться, чи я вже вдома.

Кульгейко повторив подвиг Героя України Євгена Лоскота. У 2014 році Лоскота видали місцеві. Поранений капітан потрапив в оточення та прийняв свій останній бій на покинутій фермі поблизу села Велика Гора Слов'янського району на Луганщині. Коли закінчилися набої, підірвав себе гранатою.

Російсько-терористичні формування на добу пригальмували просування вглиб української території до міста Щастя. За цей час змогли вийти з оточення південні українських вояків, підтягнулися до Щастя та закріпилися добровольці з батальйону «Айдар» і бійці 92-ї мехбригади полковника Ніколюка. Кульгейко ще й забрав двох за собою.

Дорога допомоги: як черкаський водій-бізнесмен об'їжджає область для доставки гуманітарної допомоги

■ «Прочерк», Черкащина

Ми виїжджаємо рано-вранці, щоб вчасно доїхати з Черкас до Умані. Там чекають переселенці. Саме туди сьогодні доставляє гуманітарну допомогу черкащанин Руслан Ігонтов.

Сам чоловік – підприємець. Він виготовляє меблі, але після повномасштабного вторгнення запропонував гуманітарному центру свої послуги як перевізник, адже має вантажний мікроавтобус, яким на сьогодні розвіз тонни гуманітарної допомоги по всій Черкащині і не лише.

У деяких районах і містах області Руслана вже знають. Проте за усмішкою і доброзичливістю стоїть багато роботи. Щоб заробити на пальному, виділити час та відвезти гуманітарну допомогу потребуючим, Руслану доводиться працювати вдвічі більше. Адже війна вплинула не лише на якусь конкретну категорію громадян, вона вплинула на всіх.

– Ми лише почали після карантину відходити, почалися нові замовлення, чекали весни, аж тут повномасштабна війна. Звісно, людям не до меблів. Та не хотілося втрачати вже напрацьоване, розпускати колектив, виїжджати з орендованого цеху. Як же підтримувати власний бізнес? Я почав таксувати, і так пережили найтяжчий період, а вже згодом пішло трохи замовлень, – розповідає керівник фірми Руслан.

Перед поїздкою в Умань сьогодні ми заїжджаємо на хвилю в цех Руслана, що в промисловій зоні Черкас. Там він лишає хлопцям креслення замовлення, нещодавно отрима-

не від клієнта. Адже жити за щось треба, тож треба і працювати. Сам він швидко повертається і вже тоді прямуємо в Умань.

– От буває, що мені кажуть махнути рукою, мовляв, займайся своїм, а там якось та й буде. Та я так не можу. З перших днів війни відчув потребу допомагати хоч в чомусь. У мене діти, родина, країна, і кожен з нас зараз повинен або воювати, або тут в тилу якось допомагати одне одному, захисникам. Я пішов в гуманітарний центр, до волонтерів, ми стали допомагати продуктами і гігієнічними засобами переселенцям. Повірте, є такі історії, від яких просто серце стискається. Я возив продукти і від гуманітарного центру, від програми «Співдія», від Черкаського правозахисного центру. Вже не скажу, скільки тонн перевезли. І якщо по приїзді хтось ці пакунки може допомогти розвантажити, то на базі ж ми фасуємо і завантажуємо їх самі. Так, важко, але хто казав, що буде легко? Найважче було, коли бракувало палива. Спершу я використав дизель, який мав у запасі для фірми, потім став шукати через знайомих, люди як дізнавалися, що це для волонтерства, то допомагали – пригадує Руслан.

Цікаво, що попри роботу, пов'язану з поїздками (і таксування, і

розвезення виготовлених меблів до клієнтів), у дорозі по області в Руслана вистачало пригод. Чоловік згадує, як загубився в одному з районів між селами, коли доставляли посилки переселенцям. Адже, як відомо, зараз в країні практично всі вказівні знаки населених пунктів або замальовані, або переписані відомою фразою, яка посилає і росіян-окупантів, і їхній корабель куди подалі.

– Навігатор збився, а вказівників на дорозі немає. Більше того, ледь ловив телефон, бо було погане покриття. Як бути? Довелося лізти на мікроавтобус і дзвонити з даху, розпитувати людей. Бувало й інше, коли я точно знаю, що з цього містечка дорога йде куди слід, ми виїжджаємо, і вже до траси видно, що рукою подати, аж тут все перероджено бетонними блоками і мішками з піском. По полю ж не поїду. Доводиться палити бензин і вертатися у саме місто та їхати іншим шляхом. Можливо, місцевим це й відомо, але я про такі зміни маршруту не знаю, а питати кожного разу всіх зустрічних не будеш. Тож доводиться часом блукати, – каже Руслан.

Цікаво, що чоловік переймається долею країни і співгромадянами, хоч сам тут не ріс. Доля склалася так, що він зростав в Естонії. Там ходив у школу, але потім повернувся сюди, на Батьківщину предків. До речі, назва його фірми – Локса – за назвою міста з Естонії, звідки приїхав.

Володимир Панченко, керівник черкаського Співдія Хабу:

«Ми з початку повномасштабного вторгнення дуже потребували водіїв, які б допомагали доставляти гуманітарну допомогу переселенцям, іншим громадянам. Враз до нас прийшов чоловік, який запропонував послуги перевізника, і було дуже важливо, що це саме водій з великим авто, а не легковим. Коли ми почали розвозити допомогу, то на першому етапі люди приходили, дещо допомагали і йшли. Ми вдячні їм і за це. Але Руслан, той хто нам найбільше допомагає і найдавніше. До речі, під час паливної кризи Руслан на легковому електромобілі, який також має, возив деяку продукцію. І цим нас врятував. На людину можна поклатися. Інколи посилали за адресами самого, коли інші волонтери завантажені. І ти завжди знаєш, що він швидко доведе гуманітарку куди треба. Це вже перевірено не раз. І ми будемо раді, якщо будуть люди, які ще зможуть нам допомагати».

«Коли роблю своє діло, думаю, що таким чином наближаю перемогу», – автомеханік із Луцька

■ «Волинь Post»

Автомайстерню на вулиці Ковельській, що в Луцьку, знайти не важко. Про автомобільний клуб «Поршень Волині» знають усі місцеві. Та й не місцеві теж. Відремонтовані автівки або, як їх називає засновник робітні, «дітища» їздять вже дорогами не лише України, а й Сполучених Штатів Америки.

Майстри «Поршня Волині» адаптують автомобілі для людей з інвалідністю. Але російське вторгнення дещо змістило акценти в роботі – тепер тут ще й безоплатно ремонтують авто для воїнів Збройних Сил України. Саме в цій майстерні рихтують несправні й пошкоджені авто перед тим, як знову відправити на фронт. Матеріал про автомайстерню та її засновника Валентина Шабуніна опублікувало видання «Волинь Post».

Сам Валентин отримав важку травму і з 2007 року пересувається на візку. З 2013 року заснував автоклуб. Нині Валентин має невелику команду – до 10 людей. Є хлопці постійні, а є ті, хто прибігає за потреби після дзвінка.

«Від 24 лютого люди з інвалідністю зі всієї України активно телефонували. Для багатьох загострилася потреба в автомобілі. Комусь волонтери допомогли, хтось самостійно автомобіль купив, але замінити керування на ручне, щоб люди мали змогу евакуюватися з небезпечних населених пунктів, – обов'язок саме наш. Згодом почали безоплатно ремонтувати авто тероборонівцям. Нині ж і на фронт для ЗСУ рихтуємо. Оцю сіреньку (показує на автівку – Ред.) привезли з Харкова. Там ще історія така... Хлопець без ноги повернувся. Йому волонтери ще тут одну машину купили, а ми добре педаль переробили,

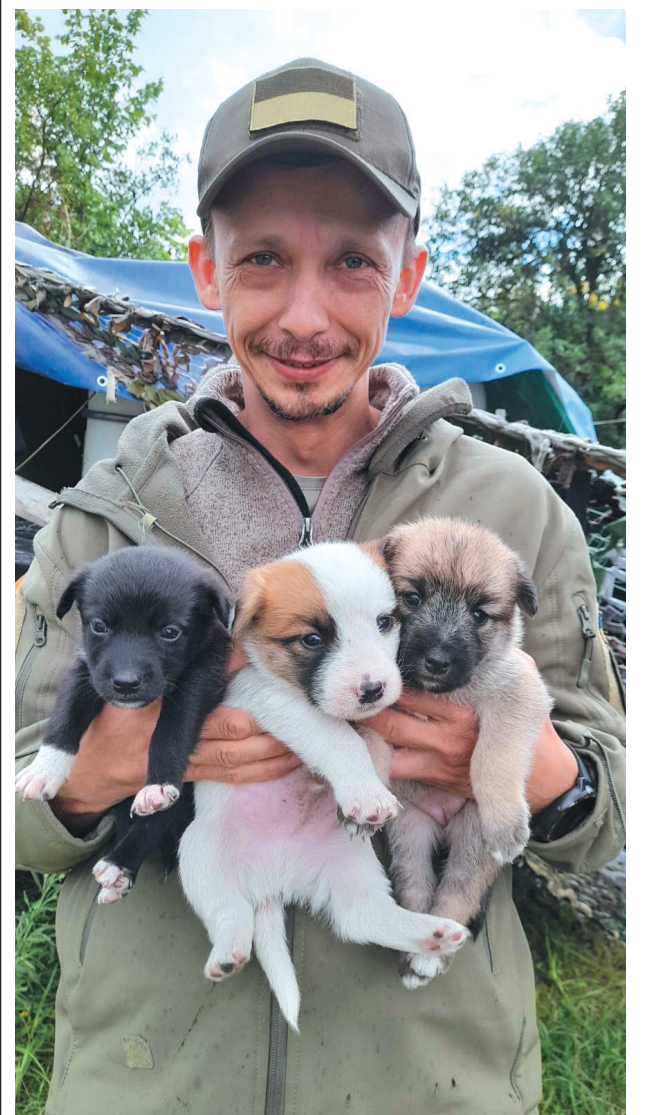
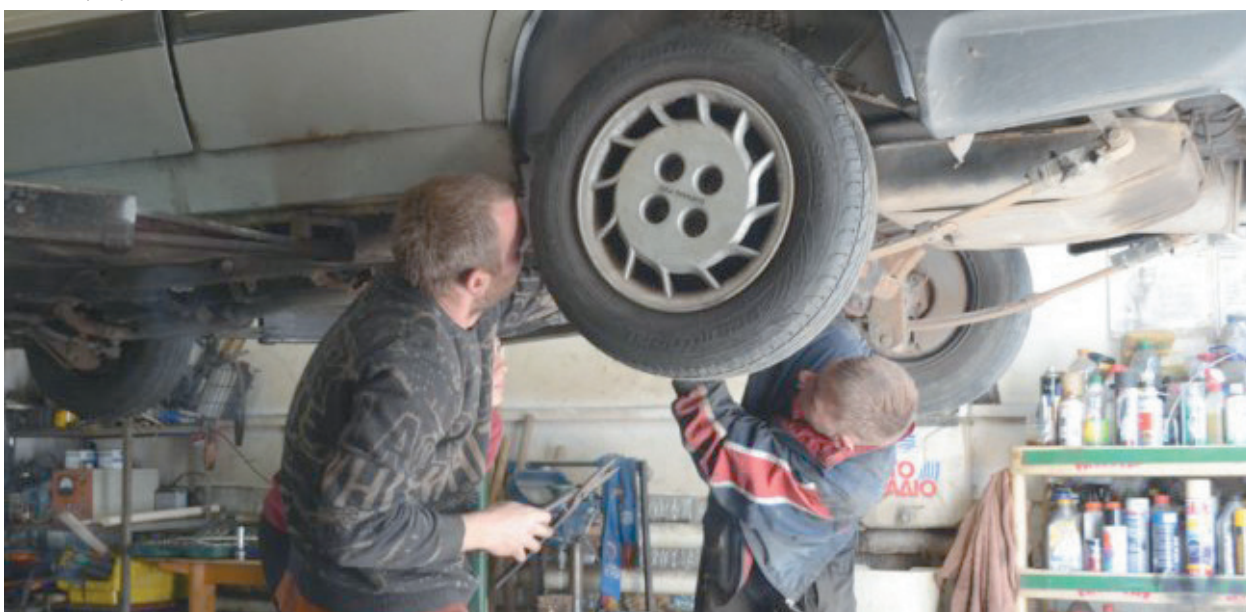
перебрали підвіску і підняли саме авто. Зараз літає на Харківщині, радіє. Телефонував і казав, що «Нива» там не пройде, де він «Пасатом» летить. Не перестає дякувати. Такі моменти, звісно, гріють душу», – каже Валентин Шабунін. Додає, що нерідко бувають випадки, коли воїни після важких травм приймають рішення залишатися у війську, тоді автомобілі для них потребують переоблаштування.

Лагодити автомобілі механік обожнює, що правда, недоброчесні люди нерідко й засмучують:

«Коли роблю своє діло, думаю, що таким чином наближаю перемогу. У кожного свій фронт, як кажуть. Але злість бере, коли бачу окремі автівки, чесно. Волонтери наївні та й можуть у тому не знатися, а їм «впарюють» зламки. А хлопці змушені купувати через безвихідь. Їм на «передок» треба їхати, а транспорт – у жахливому стані. Ну як так? Звичайно, ми їх підлатаємо, зробимо належним чином, бо це – наша робота, але все ж...»

Руки Валентина Шабуніна – в мазуті, а серце, каже, з Україною.

Волинь Post

Підрозділ, де служить журналіст Єгор Воробйов, збирає кошти на авто

■ nsju.org

Підрозділу, у якому служить журналіст Єгор Воробйов, потрібне авто. Наразі Єгор Воробйов перебуває на Харківщині у складі 128 батальйону тм ероборони.

«Зараз для ефективнішого виконання бойових завдань нам дуже потрібна автівка. Потрібно переміщуватися на позиції, забирати своїх, доставляти вантажі. Все, що могли, ми придбали власним коштом або ж отримали від волонтерів. Щоб придбати авто, зараз необхідно зібрати хоча б 3 тисячі доларів», – розповідає медійник.

У 128-й батальйон тероборони Єгор Воробйов потрапив у перші дні широкомасштабного вторгнення росії. Пішов добровольцем, щоб захистити столицю від нападу окупантів і прийняв рішення лишитися у війську.

«Складно одразу сказати, чому я вирішив піти у військо, – розповідає Єгор Воробйов Національній спілці журналістів. – На Донбасі в 2014 році я побував як журналіст. Подивився, попрацював і отримав певний досвід бойових дій. Мій досвід роботи поза журналістикою наклався на досвід роботи в гарячих точках, тому вирішив, що більш корисним я буду саме як солдат, а не як журналіст», – говорить Воробйов.

Нагадаємо, що у 2014 році, будучи військовим кореспондентом «Еспресо TV», Єгор Воробйов потрапив у полон до бойовиків ДНР, де пробув 38 днів та зазнав катувань.

Після звільнення з полону займався активною громадською діяльністю.

Допомогти військовим із придбанням авто можна, перерахувавши кошти на рахунки:

4149 6293 1992 8081

Приватбанк

5375 4141 1247 5560

Монобанк

Порадувала дітей і підсолодила гіркоту нинішнього літа

■ «НовинаР», Одещина

Різноманітні кондитерські вироби Вікторії Антонової потішили чимало жителів Захарівської та Затишанської громад. Та вона відома не лише смачнучими вишуканими виробами. Жінка регулярно вже кілька років поспіль частувала своїми тістечками та десертами дітвору до Дня святого Миколая і до Дня захисту дітей.

«Знаєте, я дуже хотіла в таке гарне дитяче свято подарувати незабутні емоції і враження тим дітям, які з тих чи інших причин не можуть скуштувати подібні кондитерські вироби. Якось на сторінці «НовинаР» у Фейсбуці я побачила відеоролик, в якому молода жінка, мати сімох дітей Наталя Юрескул розповідала, які жахи і стрес вона пережила зі своїми кровинками, тікаючи з-під міста Миколаєва від обстрілів. Мене до глибини душі вразила історія цієї родини. Тому я без зайвих роздумів знала куди повезу смаколики. Також я багато чула про прийомну родину сімейного типу Наталії Боросюк. Про те, як там добре ставляться до діточок, створюють їм прекрасні умови для життя і розвитку. Тож ця родина теж потрапила до мого невеликого списку», – розповіла Вікторія.

Сказано – зроблено. Майстриня закупила всі необхідні продукти і на 1 червня виготовила вишукані солодощі: ескімо з чізкейком всередині, жовто-блакитні зефірки, десерт Павлову, трайфли, морозиво, печиво зі смачнучою начинкою, взяла червоної стиглої полуниці, жовто-блакитні кульки і завітала в ці родини. В реалізації її задуму їй допоміг Віталій Володимирович Соломонов, який своїм транспортом доставив все приготовлене.

Потрібно було бачити захват і щасливий блиск в дитячих очах! Малюки щиро бігли обійматися з жінкою, яка подарувала їм таку радість.

НОВИНАР
novynar.com.ua

«Це дуже важко, але ця втома приємна», – волонтерки з Івано-Франківська щодня розвозять продукти стареньким

■ РАІ, Івано-Франківськ

Продукти харчування, ліки й обов'язково солодке – у Івано-Франківську волонтерки Юлія Стасюк та Юлія Торконяк закупають і розвозять необхідне стареньким людям. Сюжет про них вийшов на телеканалі «РАІ» у межах проекту НСЖУ «Ми з України!»

«На початку війни я побачила на вулицях багато людей похилого віку. Мені було їх дуже шкода. А одного разу в магазині спостерігала, як двоє стареньких везли цілий візок круп, олії – якраз тоді почалися ці масові закупи продуктів. Подумала, як вони це все оплатять... І вирішила, що треба вже починати якимось допомагати», – каже Юлія Стасюк.

На своїй сторінці в Instagram Юлія закликала всіх небайдужих долучитися. Так до неї приєдналася Юлія Торконяк.

«Зрозуміла, що просто сидіти, працювати – це не вихід. Потрібно щось робити, бо багато хто потребує допомоги. Мені приємно допомагати людям, бачити їхні емоції, робити щось корисне. Хоча це нічого не дає і це дуже важко, але ця втома приємна», – говорить волонтерка.

Кошти, кажуть дівчата, перераховують небайдужі люди не тільки з України, а й з-за кордону. За день можуть придбати продуктів на 3-4 тис. грн.

Пізніше до волонтерок приєднався вимушений переселенець Артем Дехтяр, який на своєму авто розвозить придбані продукти. Каже: родина виїхала за кордон, а сам він вирішив займатися корисною справою та допомагати іншим.

«Волонтер Уляна» допомагає ліками мешканцям окупованого Мелітополя

■ РАІ «Мелітополь»

У минулому мирному житті 29-річна мелітопольчанка Уляна Симоненко була успішною підприємницею та архітекторкою, співвласницею магазину «Квітова лавка» і кав'ярні Boulangerie 31.

Але війна кардинально змінила її життя – дівчина, яка знала толк у гортензіях і круасанах, стала свого роду фармацевтичним дилером. Уляна не зі слів знає, що всчасно доставлена пластинка ліків чи ампула може врятувати людське життя. Її називають не інакше, як «волонтер Уляна». Матеріал про волонтерку вийшов на сайті РАІ «Мелітополь».

Як пише видання, у захопленому рашистами місті родина Симоненків жила місяць. Мама Уляни потребує обстеження й подальшого лікування, а в окупованому Мелітополі зараз немає можливості цього зробити. Тому в кінці березня дівчина разом із батьками залишила свій дім і виїхала до підконтрольного Україні Запоріжжя.

«Життя в окупації – це, звичайно, не мед. Я зрозуміла, що вся наша родина не готова віддати свою свободу. Свобода – це дуже важливо й цінно. На жаль, філософія росії взагалі не приймає позицію свободи. Філософія держави Україна – це абсолютно про свободу. А ми – українці», – каже героїня публікації.

Розповідає: коли починала волонтерську діяльність, не усвідомлювала до кінця, наскільки це важливо. Зараз розуміє: допомога ліками – дуже цінна. Бо людям нема кому допомогти.

«Раніше про них піклувалася держава Україна. Зараз про них не піклується росія, і вже ніхто не може цього зробити. Це трагедія насправді, тому що дуже старенькі люди і без ліків – вони почнуть помирати», – говорить Уляна.

Завдяки злагодженій роботі команди волонтерів і фінансовій підтримці небайдужих людей фармакологічну допомогу почали отримувати не тільки містяни, а й мешканці Мелітопольського району.

А ще волонтер Уляна запустила власний бренд «Ні краплі сумніву», присвятивши його всім українцям, які були змушені залишити свої домівки через війну. Дівчина створює патріотичні футболки з авторськими малюнками.

«Після переїзду в Запоріжжя почала малювати, щоб не втратити глузд», – ділиться Уляна.

Ці футболки допомагають підтримувати бойовий дух вимушених переселенців, а також слугують чудовим нагадуванням про те, що «Ми обов'язково повернемося додому», «Дім – там, де ти», «Мелітополь там, де ти». Також 10% від продажів іде на придбання ліків для людей похилого віку в окупованому Мелітополі.

Як колишні ресторатори, айтишники, СММшники під час війни годують та рятують українців

■ «OBOZREVATEL»

Фонд Rescue Now з початку війни займається евакуацією людей із гарячих точок Харківщини, Донеччини, Луганщини. Волонтери вивозять дітей, пенсіонерів, людей з інклюзією власними автомобілями, допомагають влаштуватися на новому місці. Також розвозять гуманітарну допомогу та хліб у ті райони, де мешканці залишилися без можливості купити продукти. Усі вони до війни мали свій бізнес, реалізовували проєкти, працювали, навчалися. Але 24 лютого їхнє життя змінилося, тепер вони рятують звичайних українців.

Один із засновників фонду Віталій Бандура розповів OBOZREVATEL про те, як вони, ризикуючи життям, рятують людей і про те, чим займається фонд у найближчому майбутньому.

– Віталію, скільки людей зараз працює у вашому фонді, хто вони?

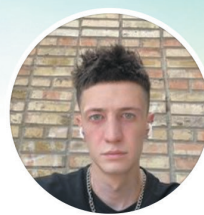
– Півтора тижня тому я дивився актуальну статистику, у нас працювало 202 особи. Зараз, гадаю, більше. Це абсолютно різні люди. Спочатку це були друзі, потім друзі друзів тощо. Серед них є маркетологи, актори, підприємці, ресторатори, програмісти, СММшники. Дуже широкий спектр. У якусь мить ми зрозуміли, що у нас дуже багато підприємців, і це наша сильна сторона. Тому що це люди, які знають, що таке проєкти, як їх реалізовувати. Знають, що таке

відповідальність. Ми проаналізували і дійшли висновку, що саме це дозволило нам так сильно вирости і багато зробити за такий короткий проміжок часу.

– Ці люди продовжують працювати, займатися своєю справою під час війни?

– Здебільшого ні. Їхні проєкти на паузі. Наприклад, така історія у мене та у моїх двох партнерів, з якими ми стартували. І така сама історія у хлопців-волонтерів. Їхні особисті проєкти зупинились або там, де вони працювали, немає зараз роботи. Лише в деяких залишилася робота, тому вони виділяють вільний час.

– Звідки та як до вас надходить інформація, що потрібно когось евакуювати? Це дзвонять родичі чи самі люди звертаються?

Vitalii Bandura

– У нас у кол-центрі працює 60 людей. Плюс є Instagram, Facebook, куди люди також активно пишуть. Зараз ми евакуюємо здебільшого Донбас, виходить по 130-400 людей на день. Здебільшого надходить інформація від людей звідти. Буває, повідомляє сільський голова, з яким вдалося налагодити контакт. Наш номер телефону дуже швидко розходиться між людьми, які потребують допомоги.

– Ви їздите зараз у такі гарячі точки – Бахмут, Слов'янськ, Северодонецьк... Чи доводилося вашим хлопцям потрапляти під обстріл, виникали гострі ситуації?

– Слава Богу, поранений ніхто не був, але гострих ситуацій багато. Проте ми намагаємося у випадку, якщо їхати треба в дуже гарячу точку, яка частково окупована, чи є ризик, що там ось-ось щось почнеться, то радимося з військовими – чи можна туди їхати? Вони відповідають: можна, але з вами поїде наша людина, вона вас проведе. Були випадки, коли волонтери привезли гуманітарну допомогу, стоять та спілкуються з військовими, а тут надходить повідомлення, що сюди щось летить. І всі по машинах та в розсипу. Таке часто буває.

Відмінність нашого фонду від інших аналогічних у тому, що ми працюємо на енергії радості. Я спілкувався з хлопцями, які працюють з іншими волонтерськими та благодійними організаціями, і вони наголошували на цьому. Говорили, що інші працюють на енергії якогось розпачу, горя, а ви на енергії радості. І в нас з'явилася думка, що це потрібно якось реалізувати. Фонд має стати інкубатором для людей, котрі прийшли сюди волонтерити. Наприклад, хтось вів сторінку в Instagram, а зараз займається департаментом транспорту. Це зовсім інший досвід. Люди приходять сюди і набувають досвіду, який надалі дозволить їм запускати та реалізовувати проєкти.

Волонтер Тім, що до війни був 2-d художником

Волонтерка Катя, яка щодня пече хліб для харків'ян

Повторилася історія Другої світової війни – як Миколаївський зоопарк виживає під обстрілами

■ ТАК ТВ, Миколаївщина

«Тварини з нами, а ми – з ними», – працівники Миколаївського зоопарку не стали ризикувати життям та здоров'ям підопічних, відправляючи їх в евакуацію, а продовжували доглядати за тваринами, попри обстріли. А небайдужі миколаївці почали допомагати зоопарку продуктами.

«Хтось приносив кілограм яблук, хтось – мішок. Хтось – картоплю, моркву. А хтось – віддавав 200 гривень, хоча було видно, що людині вони теж треба. Це розчулювало до сліз», – ділиться директор зоопарку Володимир Топчий. Він розповідає: можна сказати, зоопарк пережив подібне, як під час Другої світової війни. Тоді, до речі, також і керівник, і весь колектив лишилися разом із тваринами і їх не евакуювали.

Сюжет про життя і роботу закладу в умовах війни вийшов на телеканалі ТАК TV в межах національного проєкту «Ми з України!»

На жаль, надовго волонтерської допомоги містян не вистачило. Тоді Володимир Топчий звернувся до колег із-за кордону з проханням поширити інформацію про заклик купувати квитки онлайн. Це допомогло не тільки закрити власні потреби у продуктах, а й заплатити податки.

Згодом довелося вирішувати і проблему із забезпеченням водою.

«Возили воду в бочках, цистернах. Все як у Другу світову», – зауважує директор. Та, зрештою, вирішили бурити свердловину, адже потреби в зоопарку значні.

OBOZREVATEL

TAK TV

Волонтер Денис Мінін: «Я витягну людей із Маріуполя з однією сумкою, в якій все їхнє життя»

■ «Главком»

Колишній журналіст телеканалу «Культура» і ведучий телеканалу Live Денис Мінін з початку повномасштабної війни присвятив себе волонтерству. Після того, як допоміг родині виїхати з України в перші дні війни, став перейматися долею батьків у Маріуполі, з якими зник зв'язок. Ніхто з водіїв, до кого він звертався, не хотів їхати до оточеного міста. Тоді Денис вирішив об'єднатися з іншими волонтерами задля того, щоби рятувати українців з окупованих територій. Сьогодні команда Дениса Мініна – це чотири людини і декілька машин. Заправляти автомобілі допомагає «Запоріжсталь», підтримку надає також запорізька влада.

У полоні в окупантів зараз перебувають десятки волонтерів, проте це не відбило бажання допомагати людям у інших. Як і в перші тижні окупації, так і зараз, Мінін з колегами продовжують вивозити маріупольців, а також доправляти гуманітарну допомогу до окупованих міст на півдні України. Мінін визнає: зараз кількість тих, хто готовий допомагати, тим більше безплатно, значно скоротилася. А ось потреб у тих, хто залишився на захоплених ворогом територіях, менше не стало.

«Хтось на цьому гроші заробляє, бо можна було раніше виїхати за \$3-5 тис. А зараз прайс може становити \$800 – \$1,5 тис. Хто менш нахабний, може просити \$200-300. Якби ми хотіли заробити, ми би давно вже їздили на великих машинах і жили у великих будинках», – вважає Мінін і додає, що евакуацією безплатно займаються лише такі романтики, як він. Про те, чим ризикують волонтери, які вивозять маріупольців тепер, чому містяни не поспішали евакуюватися у перші дні повномасштабної війни та як волонтери оцінюють дії місцевої влади, яка покинула Маріуполь на початках вторгнення, Денис Мінін розповів «Главкому».

Далі – уривки інтерв'ю.

«Мое 24 лютого почалося, як завжди, ранком

У мене було бажання 105 разів це все кинути та повертатися до звичного життя. Але майже усі волонтери, які раніше займалися евакуацією маріупольців, уже цим не займаються. Саме тому я тут, продовжую перебувати у Запоріжжі. Разом зі своїми товаришами ми заснували громадську організацію «Вивеземо» і продовжуємо допомагати маріупольцям. Ми перші в Україні, хто взяв на себе відповідальність за евакуацію домашніх тварин, яких привозимо з окупованих територій до Запоріжжя, де вони зустрічаються зі своїми власниками. Цього не робить більше ніхто взагалі.

днем, якій немає і двох років, усе це бачити і чути не потрібно. Тому поїхав до Одеси, аби вивезти дружину і доньку за кордон.

Що далі робити, не знав. Нині вже четвертий місяць живу в Запоріжжі. Тут небезпечно, за 35 км від міста, а може, і ближче, знаходиться блокпост окупантів. Це Василівка, куди вони звозять свою техніку. Ворог може у будь-яку мить піти на місто. Легше жити, коли ти ро-

перед ефіром. Для мене було звичним прокидатися о 5-й. Тоді я працював і жив у Києві, неподалік станції метро «Лівобережна» біля міжнародного виставкового центру. І коли я почув гучні звуки десь о 4:50, то подумав, що це в гідропарку вирішив хтось узимку гучно погуляти.

У першу годину ефіру з моєю колегою Інною Мірошниченко в ефірі не було жодного офіційного повідомлення від влади про те, що почалася війна. Тому ми йшли в ефірі наманя. Товаріші з телеканалу «Рада» і нашого телеканалу Live запропонували усім, хто готовий, вийти у загальнонаціональний ефір, який ввечері почали транслювати. У мене був вибір, чи виходити в ефір, чи поїхати за дружиною і донькою, які були в Одесі. Я вже зрозумів, що це справжня війна, що моїй

зумієш, що з тобою може бути.

Я хотів знайти своїх батьків, адже з Маріуполем не було ніякого зв'язку вже з 1 березня. Місто було без електроенергії, газу і води. Ти продивляєшся 10-15 секундні відео, які знаходиш у Telegram-каналі, намагаєшся збільшити ці відео, щоби роздивитися чи потрапив снаряд до твого будинку. Якщо потрапив, то ймовірність, що твої близькі чи друзі живі, менша. І так ти проводиш тиждень, два, три. Так жили сотні тисяч маріупольців, які залишили там своїх близьких. Я слухав повідомлення про «зелені коридори», не знав, чи живі мої батьки, друзі. Потім звернувся до волонтерів... Вирішив брати ситуацію у свої руки, почав просто писати про евакуацію у себе в сторіз в Instagram про те, який вона має вигляд, як все відбувається.

Коли я ще перебував в Одесі, не відходив від телефона, ноутбука. Завів собі Telegram-канал («В Маріуполь із Запорожжя»), у якому розповідав, як на своїх автівках можна поїхати із Запоріжжя до Маріуполя за своїми близькими, викладав правила, як це робити. Ми синхронізували свої дії із Запорізькою обласною військовою адміністрацією. У мене були волонтери у Запоріжжі, які зустрічали тут людей.

Щоранку о 8:00 у нас збиралися люди на власних автівках, яким ми давали правила проїзду блокпостів, правила поведінки під час обстрілів. Вони заповнювали наші форми, щоби ми знали, хто ці люди. Відправляли цю інформацію чиновникам до Запорізької ОВА, щоби вони підтверджували їхні виїзди, координували це з військовими. І так щоранку до Маріуполя у нас виїжджало від 30 легкових автівок. Це люди на своїх авто, які приїжджали з усієї України.

ГЛАВКОМ

Олегова «Іскра добра»

■ «Честь Хлібороба»,
Кіровоградщина

Випускник Бобринецького профтехучилища Олег Бібіков у перші дні війни настільки

серйозно перейнявся долею свого міста, що з одностудіями зміг нагодувати тисячі жителів Чернігова, бодай забезпечити їх хлібом, організував підтримку українських військових. Сьогодні ж працює з шаленим навантаженням, бо до щоденної вже звичної волонтерської роботи додалися й справи будівельні. А ще не полишає займатися улюбленою справою – кухарською. Матеріал про нього вийшов у газеті «Честь Хлібороба».

Перед війною у Чернігові відкрився ресторан «La Pizza Espresso», де Олег став співзаснов-

ником і почав наповну займатися улюбленою справою. Ресторан, де панував дружній командний настрій, став улюбленим місцем відпочинку для відвідувачів.

Але війна все обірвала.

В Олега і в юності було добре серце, пише видання. Щоб допомогти людям, з такими ж справжніми патріотами своєї землі організували благодійну громадську організацію «Іскра добра», де Олег став засновником.

Хлопці організували вже третій набір добровольців на відбудову Чернігова після навали російських окупантів. Задача: розбір завалів, прибирання території, ремонт покрівлі, дверей та вікон у пошкод-

жених будинках. Харчуванням організатори забезпечуть, а от з інвентарем ще сутужно.

Отак Олег опанував ще одну справу – будівельну. Можливо, коли в Бобринецькому училищі відкриють і таку спеціальність (а про такий напрямок у профтехосвіті зараз всерйоз говорять освітянське керівництво Кіровоградщини), колишній його випускник приїде в Бобринець і поділиться й цим досвідом, і успішного ресторатора. Наразі ж відроджує і свою кулінарську справу.

У ЧЕСТЬ ХЛІБОРОБА

Інтер'єр для бровка: художниця-самоучка розписала будку, щоб привернути увагу до бездомних тварин

■ «Україна молода»

«Все-таки ми, українці, тим і відрізняємося від агресивних сусідів, що чим важчі часи, тим більше нам хочеться нести добро й позитив у цей світ, робити його бодай трохи кращим», – полтавська художниця-самоучка Зоя Воронянська розмалювала собачу будку в притулку для тварин, щоб привернути увагу до бездомних чотирилапих. Матеріал про неї вийшов у виданні «Україна молода».

Розписані нею нехитрі меблі від початку російсько-української війни на Донбасі розійшлися чи не всією лівією фронту, прикрашали побут, зігрівали душу наших солдатів у багатьох військових частинах. А от собачу будку волонтерка розмалювала вперше.

«Що мене спонукало це зробити? Усе почалося з того, що власниця притулку для бездомних тварин «Ліра і Ральф» – журналістка і перекладачка Світлана Новохатська – передала 10 тисяч гривень для армії (у наш складний час це просто колосальна пожертва від однієї людини), – розповідає пані Зоя. – Знаючи, якою кількістю бездомних тварин вона опікується, спершу я навіть не могла взяти цих грошей. Та Світлана пояснила, що не відриває їх від своїх підопічних, що ці кошти збирала, аби поправити своє здоров'я, а тепер хоче віддати туди, де вони потрібніші. Відтак ми придбали хороший бінокль (волонтерка Наталія Костіна вже відвезла його на передову), а ще – рулон поліетиленової плівки для нашого підрозділу територіальної оборони, який має висуватися в район бойових дій. От я й стала думати: що б його й собі зробити для Світлани, чим би її здивувати?»

І тут трапилася така нагода. Сталося так, що до притулку для бездомних тварин Світлани Новохатської доправили декілька куплених на пожертви собачих будок. А подружжя Зоя й Станіслав Воронянські, які протягом тривалого часу надають допомогу цьому притулку, якраз привезли туди чергову партію «гуманітарки» для тварин.

«Чомусь згадався виставлений нашими бійцями в інтернеті фотознімок, де зображений кузов кацапської вантажівки, набитий краденими речами, поверх яких стоїть собача будка. Подумалося: все-таки ми, українці, тим і відрізняємося від агресивних сусідів, що чим важчі часи, тим більше нам хочеться нести добро й позитив у цей світ, робити його бодай трохи кращим. Я попросила у Світлани будку, пообіцявши через два дні її повернути».

Окрім усього, розписавши будку, пані Зоя, за її словами, хотіла зайвий раз привернути увагу до бездомних тварин.

«Зараз, під час війни, коли більшість людей ледь виживає, беззахисним бездомним тваринам доводиться ще важче. І тим, хто дбає про них, – честь і хвала, – говорить вона. – Ми з чоловіком уже багато років стараємося відвідувати притулок для бездомних тварин «Ліра і Ральф» бодай раз на місяць, щоразу привозимо якісь гостинці для чотирилапих Світлани Новохатської. Хотілося б, щоб у цей страшний для України час випробувань люди більше відкривали свої серця для благодійності – вважаю, для всіх нас це перевірка на людяність».

«Закуповую необхідне і передаю з рук в руки. Прямо в окоп», – волонтерка Ірина Серєда

■ Speka.Media

«Розгін. Камера. Екшн». Ці слова востаннє я сказала 23 лютого. Відтоді лишився тільки екшн... Втім, сама ж колись хотіла зняти військову драму», – кінорежисерка Ірина Серєда з початком війни «перекваліфікувалася» у волонтерку. Матеріал про неї вийшов на сайті Speka.media у межах проєкту НСЖУ «Ми з України!».

«Найскладнішим у перші дні після початку повномасштабного вторгнення було взяти себе в руки і зрозуміти, чим ти можеш бути корисним. Ось тут я і зрозуміла, наскільки безцінними є мої навички вгамовувати хаос. Бо те, що відбувалося у перші дні, було суцільним хаосом. Хоча ми і жили з війною в голові від 2014 року, проте знати, що за 700 кілометрів від тебе йде війна – це одне, а прокинутися у Києві від ракетних обстрілів – геть інше. Тож я взялася наводити лад на «майданчику», – розповідає Ірина.

Каже: одразу об'єднала мешканців свого ЖК для загальної безпеки. Допомогали стареньким з провіантом, готували «бандерівські смузи», облаштовували підвальні приміщення – робили все те, що можуть робити цивільні у такий складний період.

«Потім, коли наше маленьке об'єднання вже могло функціонувати без мого нагляду, я зрозуміла, що потрібно рухатися далі й робити більше», – говорить волонтерка.

Зараз вона закуповує необхідне і передає з рук в руки.

«Просто в окоп. Тоді я впевнена, що адресат точно все отримав», – зауважує Ірина.

«Стояти осторонь просто неможливо», – у Слобожанській громаді мешканці активно долучаються до волонтерства

■ «Вісті Придніпров'я», Дніпропетровщина

«Я навіть не очікувала, що мешканці громади настільки активно залучатимуться до допомоги військовим», – так говорить Надія Таршин, волонтерка та координаторка волонтерського центру, який діє у Слобожанській громаді.

«Хтось передає речі: футболки, спідню білизну, постіль. Інші збираються всією родиною і приносять нам продукти харчування, самостійно випікають пиріжки для хлопців на передову. Крім того, до нашого волонтерського руху долучаються діти, створюючи для воїнів листівки та інші символічні вироби», – розповідає пані Надія.

Матеріал про роботу волонтерів вийшов у виданні «Вісті Придніпров'я».

Багато мешканців Слобожанської громади приходять до волонтерського центру допомагати розфасовувати продукти, речі та ліки, вантажити машини. Віктор, мешканець громади, каже: «Я розумію, що зараз спільне у нас горе, і в цьому горі ми об'єдналися. І стояти осторонь – це просто неможливо. Хто, якщо не ми, буде займатися цією справою!? Лише ми, люди у тилу, можемо забезпечити наших захисників. І я впевнений, перемога буде тільки за нами».

Більшість волонтерів Слобожанщини допомагають нашим захисникам, починаючи з 2014 року. Надія Таршин, волонтерка та координаторка цієї команди, допомагає військовим більше 8 років і продовжує свою діяльність невпинно.

Тим і відрізняємось від рашистів, що єднаємось та підтримуємо один одного

■ «Придніпров'я», Кіровоградщина

Практично в кожному населеному пункті Онуфріївщини нині стало набагато люднеше. Невелике за кількістю населення село Попівка за понад три місяці повномасштабної війни, розв'язаної РФ, поповнилось кількома десятками родин переселенців. Наразі, за словами старости села Володимира Ришка, в селі мешкає понад сімдесят внутрішньо переміщених осіб. Війна позбавила їх не лише мирного життя, а й практично всього, що мали. Серед біженців – переважно жителі Харківщини та Донецької області. Дехто приїхав, як кажуть, у чому був. Володимир Васильович із гордістю за своїх земляків розповідає, як зустрічали перших, та й наступних, переселенців: «Люди дружно взялись допомагати, хто чим міг: знайшли більш-менш придатне для проживання житло, зразу дали по мішку картоплі, овочі, консервацію на перший час. А далі почали стягувати – хто меблі, хто одяг, постіль, ковдри... Словом, жителі нашого села дружно пройнялись бідую тих, хто був змушений покинути рідні місця і рятувати свої життя та життя близьких». Про згуртованість громади у допомозі переселенцям зробила матеріал газета «Придніпров'я».

«Вражає кількість понівечених доль»

■ Радіо «На дотик», Запоріжжя

Кирило з Маріуполя волонтерить у одному з двох створених зусиллями влади і громади логістичних центрів Запоріжжя. Матеріал про волонтерські центри вийшов у ефірі віжн-радіо «На дотик».

«Я бачив що люди приїжджають у Запоріжжя такі ж, як і я. Їм теж треба допомога», – каже Кирило, який працює кухарем.

У рідному місті він отримав поранення, пробув тиждень у лікарні. Вже у Запоріжжі йому вилучили осколок, який застряг у тілі.

«Вражає кількість понівечених доль. Є історії, обличчя людей, які я ніколи не забуду», – говорить координаторка з гуманітарних питань БФ «Посмішка ЮА» Ірина Чорна.

Сюжет дивіться тут:

«Головне – допомагати, особливо військовим, бо вони захищають нас», – власник київської стоматклініки

■ ІА «Українські новини»

У перші дні війни, коли у столиці працювало менше 1% стоматологічних клінік, а лікувати людей, особливо з гострим болем, треба було, власник однієї з таких установ – TDC Clinic киянин Антон Резніков вирішив нікуди не їхати і залишитися, щоб допомагати людям. Матеріал про нього опублікувало ІА «Українські новини».

«Два з половиною місяці ми прожили у клініці. По-перше, з метою безпеки, а по-друге, бо це було зручно. Наприкінці березня вже відводили війська і в принципі я міг уже повертатися додому, тому що люди потихеньку почали повертатися, але незручно було постійно їздити туди-сюди, тому що в нас було дуже багато військових та багато пацієнтів. Одна наша робітниця жила у клініці разом із чоловіком, дитиною та собакою, бо за місцем її проживання у Коцюбинському було неспокойно.

Нині мій адміністратор із чоловіком поки що залишається жити в клініці. Можу сказати, що при необхідності лікарі клініки залиша-

ються на ніч, якщо їм це потрібно. У них вже є така валізка, на випадок того, якщо потрібно залишитися і спокійно почуватися наступного дня», – розповідає Антон.

У клініці приймали по 20-25 осіб на день. Каже, це для них дуже багато.

«Ми працювали по 10-12 годин, у комендантську годину приходили лише військові, у звичайний час – і військові, і цивільні. Ось у такому інтенсивному режимі ми працювали весь цей час», – розповідає керівник клініки.

На запитання, чому вирішив лишитися в Києві, зауважує:

«Я просто побачив, що твориться у перші два дні під Харковом, Черніговом, Гостомелем тощо і зрозумів, що є два варіанти. Або я їду звідси і нехай, якщо щось прилетить, то клініка згорить. Але, якщо «прилетить», я буду тут і хоча б зможу погасити вогонь або захистити клініку від мародерів. Другий фактор – якщо сюди нічого не «прилетить», а я нічого не зробив як бізнес, як лікар, як і наша команда для того, щоб допомогти, то навіщо потрібно було тоді це все будувати? Тобто я вважав, що в цьому, що ми робимо, є сенс. Тому

я вирішив весь ресурс направити на допомогу військовим, щоб хоч краплю, але долучитися до перемоги. Я закликав і своїх колег і інший бізнес повертатися та не припиняти роботу. Багато колег, на жаль, втекли, кинули своїх асистентів, лікарів без грошей, без засобів для існування. Були такі неприємні моменти. Ми забирали цих людей, забезпечували їх їжею, теплом, волонтерською роботою. Вони були у безпеці».

Антон Резніков додає: перекоаний, що головне – допомагати, особливо військовим, бо вони захищають нас.

«Ми допомагали не лише тим, хто залишився у Києві. До нас привозили дуже багато людей із Ірпеня. Я пам'ятаю, як до нас приїхали двоє хлопців з-під Гостомеля. Вони були дуже втомлені, холодні. У одного гострий зубний біль, а інший чекає друга. Ми просто запропонували їм каву, і вони настільки приємно здивувалися, наче ми запропонували їм квартиру в Києві», – каже власник клініки.

Як на Сарненщині організували навчання для маріупольських школярів

■ «Сарненські новини», Рівненщина

Директорка Маріупольської ЗОШ № 52 Олена Баранюк, яка нині проживає в с. Чудель, що на Рівненщині, до останнього сподівалася на швидке звільнення Маріуполя.

Про пережите в рідному місті, як вдалося вирватися з окупації та організувати навчальний процес для маріупольських дітей на Сарненщині розповіла «Сарненським новинам».

«Мені дуже допомогла організувати дистанційне навчання директорка Чудельської ЗОШ Ірина Вакуліна. З 14 квітня вдалося розшукати 82 дитини, з яких 4 ви-

пускники, і залучити їх до навчання в цій школі. Ірина Михайлівна, педагоги дуже перейнялися долею наших дітей, доклали чимало зусиль, щоб вони долучилися до уроків й успішно завершили навчальний рік. Так, кожен клас прийняв 4-5 наших учнів».

Знаєте, – зазначила Олена Баранюк, – Ірина Михайлівна, коли діти не могли вийти на зв'язок, адже є і такі, які проживають на тимчасово окупованих територіях, заспокоювала мене, підтримувала. Це надихало, не дозволяло опускати руки.

Головне, що в Чуддлі отримують документи про повну загальну середню освіту 4 учні (11 клас) та ще 4 – про базову загальну середню освіту (9 клас). І зможуть за бажанням вступати й у вищі навчальні заклади».

«Запчастини для перемоги»: як магазин допомагає військовим

■ The Page

«Ми відновили роботу майже одразу, ще в березні. Ворог стояв тоді за 10 км від Києва. А наші склади – на межі міста... Це були точно незабутні дні», – згадує Олександра Дубініна, керівниця відділу маркетингу інтернет-магазину автозапчастин dok.ua. І уточнює, що магазин почав допомагати військовим за своїм профілем – доставляючи автозапчастини та моторну оливу – ще у 2019 році.

Матеріал про небайдужість та підтримку військових зробило видання The Page.

Допомогу військовим автозапчастинами компанія ДОК започаткувала ще в жовтні 2019 року. Тоді, згадує Олександра Дубініна, компанія вперше на прохання волонтерів відправила запчастини до автівки Nissan і кермову рейку для авто медиків. Так почалася історія співпраці магазину з військовими. Два з половиною роки компанія опікувалася двома військовими частинами прикордонних підрозділів, яким допомагала в ремонті автомобілів.

На початку повномасштабного вторгнення компанія власним коштом передавала автозапчастини та моторну оливу до гарячих точок для «бандерівських смузів» (наприклад, у перші дні війни київським військовим направили понад

150 каністр моторної оливи), але зараз військові застосовують оливу за призначенням. Цей напрямок отримав назву, що максимально надихає: «Запчастини для перемоги».

На запитання про те, чи витягує компанія, яка є одним із лідерів ринку, але бізнес якої суттєво просів, таку допомогу військовим, Олександра лише знизує плечима. «Війна змінила наше життя, і тепер головне бізнес-завдання – перемогти. Ми можемо сприяти перемозі в такий спосіб, то як інакше?».

Лікарка з Ірпеня лікувала людей на Монастирищині

■ «Черкаський край»

Лікарка з Ірпеня Валентина Волошина стала лікувати жителів села Івахни, що на Монастирищині Черкаської області. Матеріал про те, як громада прийняла внутрішньо переміщених осіб, опублікувала газета «Черкаський край».

«28 лютого я приїхала з Ірпеня в Монастирище, – розповіла Валентина Петрівна. – Цибулів – це моя батьківщина, там я виросла, там жили мої покійні батьки – Петро Петрович та Ганна Іванівна. Свого часу я працювала в Монастирищенській райлікарні, була заступником головного лікаря Василя Дахна. Тож лишилось чимало знайомих серед медиків.

Коли трохи відійшла від пережитих страхів захоплення ворогом Ірпеня, звернулась до головного лікаря КНП «Монастирищенський ЦПМСД»

Людмили Редванської – чим вам допомогти? І вже через пару днів Людмила Петрівна запропонувала мені тимчасово посаду лікаря в амбулаторії загальної практики сімейної медицини села Івахни, тобто – на моїй батьківщині.

Там я працювала до 2 травня, маючи змогу як дистанційно обслуговувати своїх задекларованих пацієнтів, так і особисто консультувати жителів Монастирищенської громади, зокрема – з села Івахни.

Нині я знову в Ірпені, живу в пошкодженому російськими окупантами колишньому своєму житлі, надаю меддопомогу ірпенчанам. Згадую і Людмилу Петрівну, і її колег та міського голову Олександра Тищенко з почуттям великої вдячності.

Спасибі вам, дорогі мої земляки, за підтримку, за розуміння! Доземний вам уклін за вашу ширість і доброту! Хай Бог береже вас і рідну батьківську землю Монастирищини від лиха й подиху війни, які пізнав Ірпінь!»

Черкаський
КРАЙ

«Психолог» для самотніх пенсіонерів: Наталя Курова знаходить час, аби допомагати іншим

■ «Ворскла», Сумщина

21-річна Наталя Курова з села Іздецьке, що на Великописарівщині, особистим прикладом довела, що робити добрі справи може абсолютно кожна людина. Навіть коли сама сидить без роботи і без джерела існування. І навіть коли у самої – безліч обов'язків по господарству. Головне – бажання допомогати іншим. Тим, кому ще важче. І тим, хто потребує підтримки.

Матеріал про дівчину опублікувала газета «Ворскла»

Газета «Ворскла» поспілкувалася зі своєю героїнею і з'ясувала, що вона – з простої сільської родини: мама, тато, бабуся. Роботи в Іздецькому немає, тож виживають завдяки підсобному господарству, а також – городом. Тобто, важкою сільською працею.

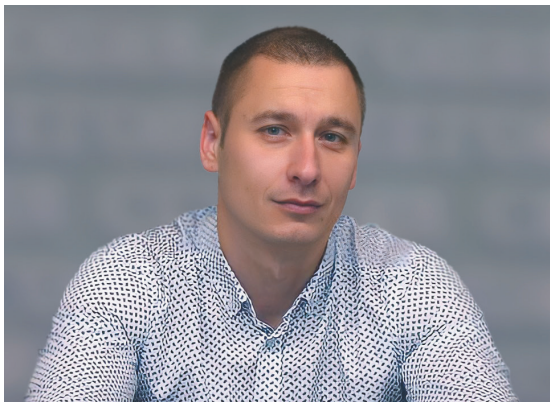
Наталка мріє, аби її життя було цікавішим. Та й те, що заробляти на хліб можна по – різному і робити це головою набагато легше, аніж фізично, дівчина розуміє. Тож, вступила до Сумського коледжу, аби отримати спеціальність кухаря.

Однак навчання довелося припинити та повернутися додому на дистанційну: спочатку через коронавірусну інфекцію і карантини, а потім – через війну.

Сидіти вдома – добре, тим більш що роботи вистачає, ще і онлайн-заняття. Але Наталя зі своєю активною життєвою позицією не могла обмежитися цим. А поштовхом для цього стала добра душа Наталки: ну, не змогла вона спокійно спостерігати за тим, як через знищення системи доставки газет місцеві бабусечки залишилися без основної радості! Адже вони звикли до того, що листоноша приносить у кожний двір свіжу районну пресу. Знають точний час, сидять на лавці, чекають, виглядають. До цього моменту намагаються переробити безліч хатніх і господарських справ. Щоб мати можливість приділити увагу читанню. Прямо на лавці. Бо це вже – вікова традиція...

Так от. Наталя брала ті газети і розносила їх по домівках. Просто так. Бо пенсіонерки на них чекали. І вдячні посмішки на обличчях отримувачів були для нашої героїні найціннішою платою.

Чим займається Наталка зараз? Ділиться тим, чим може поділитися зі світом безкоштовно – своєю добротою! А також – найціннішим, що є в кожній людини – своїм часом! Дівчина їздить велосипедом за два кілометри через блокпост, аби поспілкуватися з місцевими мешканками – бабусями, поговорити про їхнє життя-буття. «Вони тут самотні, через війну родичі їх не відвідують, – пояснює героїня. – Тому я для них – майже єдиний співрозмовник!».

«Українські незалежні ЗМІ до війни розвивалися значною мірою за рахунок рекламних надходжень. Разом із тим, ринок реклами зараз скоротився у рази та залежить від перебігу бойових дій, а як довго і наскільки інтенсивно вони триватимуть, ми передбачити не можемо. Водночас, НСЖУ не може обмежитися тільки резолюціями та зверненнями до держави, вона повинна й далі докладати зусиль до пошуку коштів для збереження галузі. Тим більше, що на європейському і світовому «донорському ринку» вони є».

**Сергій Охріменко,
керівник Фонду підтримки
українських медіа**

Національна спілка журналістів створює Фонд підтримки українських медіа

Національна спілка журналістів України започатковує Фонд підтримки українських медіа (Ukrainian Media Support Fund). Він покликаний сприяти економічному розвитку медіа різних масштабів і напрямків. Пропозиції зі створення Фонду сформулювали учасники наради редакторів/керівників медіа «Як вижити в умовах війни?». Також його створення підтримав Секретаріат НСЖУ.

«Викликана війною економічна криза є суттєвою загрозою для всіх медіа в Україні. Спілка приділяє значну увагу гуманітарним питанням – допомогти журналістам, які в воєнний час опинилися в біді, скруті, залишилися без постійної роботи, втратили засоби до існування», – зазначає голова НСЖУ Сергій Томіленко.

Для того, щоб запобігти руйнуванню українських медіа, в тому числі й тих, які до війни були економічно незалежними і ефективними, НСЖУ в квітні запропонувала державі створити Фонд підтримки медіа за зразком аналогів у європейських країнах, а також Українського культурного фонду.

Очевидно, що на державне фінансування потреб медіа поки що покладатися не можна, але Спілка розраховує, що держава могла б сприяти наповненню такого фонду з різних джерел, у тому числі за рахунок міжнародних грантів.

Разом із тим, Спілка журналістів уже має позитивний досвід залучення коштів іноземних донорів для підтримки окремих українських ЗМІ, які постраждали через війну. Тому НСЖУ, започатковуючи Фонд підтримки українських медіа, масштабуватиме власний вплив на економічну стійкість українських медіа. Створення Фонду підтримки українських ЗМІ має бути за принципом платформи допомоги Україні United24.

Фонд регулярно публікуватиме інформацію про залучення та витрати коштів. Також він матиме власні грантові програми, спрямовані передусім на підтримку тих медіабізнесів, що мають сталу бізнес-модель та у перспективі стануть фінансово-незалежними.

Керівником нового напрямку діяльності НСЖУ визначено українського медіаексперта Сергія Охріменка.

**Контакти Фонду:
fund@nsju.org**

Російські пропагандисти теж винні у війні, – Резолюція Європейської федерації журналістів

14 червня Конгрес Європейської федерації журналістів, який пройшов у турецькому Ізмірі, ухвалив Резолюцію щодо відповідальності російських журналістів за розпалювання війни. Проект цього документа подала Національна спілка журналістів України.

Щодо відповідальності російських журналістів за розпалювання війни

Резолюція Конгресу Європейської федерації журналістів (схвалено 14 червня на Конгресі в Ізмірі, проект подано Національною спілкою журналістів України):

Деструктивна пропаганда, дезінформація та розпалювання ненависті до українців стали підготовкою до широкомасштабного російського вторгнення – нарівні з накопиченням танків, ракет, літаків і стягненням військових підрозділів до кордону з Україною.

Впродовж тривалого часу російська пропагандистська машина маніпулювала із суспільною свідомістю, в тому числі – в інформаційному просторі європейських країн. Деякі російські медіа фабрикували фейки, приховували важливу інформацію, чинили психологічний тиск на аудиторію, накладали табу на критику російського керівництва.

Активна участь російських пропагандистів у державній пропаганді й розпалюванні ворожнечі зро-

била можливим російське вторгнення до України.

Головні провладні медіа брешуть про те, нібито росія веде «спеціальну військову операцію», а не повномасштабну війну в Україні. Вони приховують правду про воєнні злочини російських військових у Бучі, Маріуполі та інших українських містах – так само, як приховували правду про МН-17. Вони мовчать про те, що російські ракети та артилерія вбивають мирних мешканців. **ЗВЕРНІТЬ УВАГУ** – Телепрограми з Дмитром Кисельовим, Володимиром Соловйовим та Ольгою Скабеевою сповнені ненависті до українців та закликів до знищення України.

Загальні збори ЄФЖ вітають рішення ЄС застосувати персональні санкції до російських ЗМІ, які беруть участь у створенні та поширенні пропаганди.

Водночас зауважуємо, що коло осіб, відповідальних за розпалювання війни, набагато ширше. Серед них – провідні журналісти, працівники федеральних та локальних медіа, які усвідомлено працювали і працюють на посилення диктаторського режиму,

порушуючи всі професійні стандарти.

Це не «війна путіна», як виправдовуються російські лідери думок. Це війна, яку всередині країни підтримує більша частина суспільства. І без участі багатьох (не всіх) російських журналістів у системній деструктивній пропаганді протягом багатьох років така підтримка і така війна були б неможливими.

Загальні збори ЄФЖ засуджують причетність багатьох російських пропагандистів до широкомасштабної війни в Центральній Європі.

Щоб приборкати агресора та унеможливити розв'язування таких воєн у майбутньому, потрібно винести уроки та об'єднати зусилля для боротьби з російською пропагандою європейських інституцій та національних спілок – членів Європейської федерації журналістів.

Загальні збори доручають виконкому ЄФЖ:

1. Звернутися до Європейської Комісії із проханням

- включити до переліку осіб, щодо яких застосовуються санкції, не лише на прізвища, а на посади керівників державних ЗМІ російської федерації, а також їхніх безпосередніх фінансових партнерів;

- включити до переліку осіб, щодо яких застосовуються санкції, керівників федеральних та місцевих медіа, які брали участь у піар-кампанії так званої «спецоперації».

2. Звернутися до інституцій ЄС із закликом знайти швидкий та ефективний механізм відшкодування збитків, завданих українським медіа, за рахунок арештованих активів тих, хто несправедливо отримав вигоду від російського режиму.

3. Звернутися до спілок журналістів – членів ЄФЖ із закликом

- розвінчувати дезінформацію та російську пропаганду, спрямовану на європейську аудиторію.

ЖУРНАЛІСТИ ВАЖЛИВІ

Національна спілка журналістів підтримує колег

Данило – Герой, сила його духу грандіозна, – у НСЖУ закликають підтримати кореспондента Данила Іщенка

На заклик Національної спілки журналістів України міжнародні та вітчизняні організації надали підтримку та оголосили збір коштів для військового кореспондента Данила Іщенка, який отримав важке поранення, виконуючи професійні обов'язки. Так, кошти почали збирати литовські журналісти. Про це інформує голова Литовської спілки журналістів Дайнюс Редзьявічус.

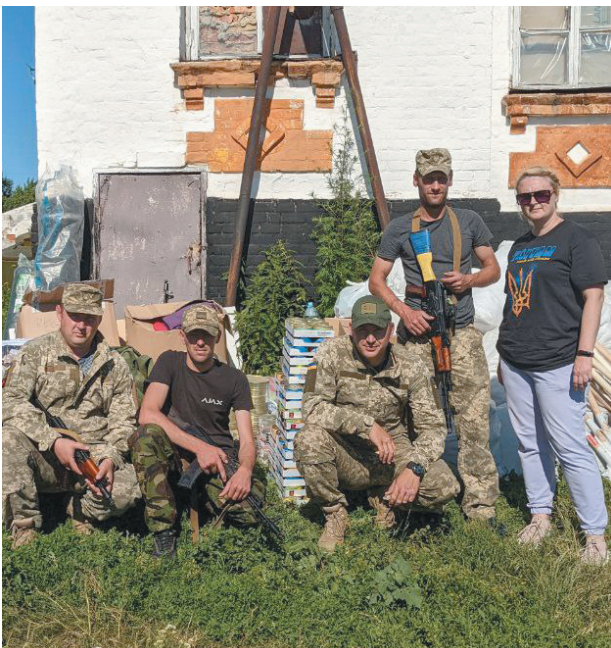
«Наші члени, журналістка Рита Мілюте, побачили ваш заклик і ініціювали збір. Відучора розпочали приймати пожертви», – коментує пресслужбі НСЖУ пан Дайнюс.

Також НСЖУ дякує японським благодійникам із Фонду майбутніх поколінь та корпорації Green Соор, які відгукнулися і перерахували вагому суму на реабілітацію журналіста.

Данило Іщенко, котрий кілька місяців тому отримав важке поранення під час мінометного обстрілу на Харківщині і втратив ногу, проходить відновлення у Реабілітаційному центрі «Галичина» на Львівщині. Він прагне отримати закордонний біонічний протез, який дозволить витримувати великі фізичні навантаження, продовжити службу Україні.

«Я планую повністю відновитися. Моя реабілітація складається з багатьох аспектів, й один із них, дуже важливий, – іпотерапія (заняття з конями). Завдяки коням я відчуваю себе емоційно спокійнішим, краще сплю вночі. Фізично – стає міцнішою спина, тримаю рівновагу. У мене було вже чотири заняття, я дуже задоволений і буду продовжувати», – зазначає Данило.

В Україні можна підтримати Данила Іщенка, поповнивши його особисту картку: **5168 7456 0628 5465**

Допомагаємо підрозділові, де служить журналіст Дмитро Богуславський

За сприяння Національної спілки журналістів України вдалося зібрати кошти на рації для підрозділу, де служить колега, очільник Журналістського фонду НСЖУ Дмитро Богуславський. Кошти перераховують журналісти та ЗМІ з усієї України.

Опікується підрозділом волонтерка з Білої Церкви Аліна Резчик. У команді Аліни – дев'ятеро людей, спортсменів із клубу «Дайтан». Дуже допомагає засновник клубу Олексій Чижов.

«Хлопці з 2-ої роти стоять геть на «нульовочці». До їхнього стану багато питань, на які мало відповідей. Ці відповіді намагаємося давати ми, – каже Аліна Резчик».

Команда Аліни допомагає бійцям усім, чим може: починаючи від їжі, засобів гігієни, меди-

каментів, якоїсь фанери, піддонів, металевих арматурних скоб, лопат, пального і закінчуючи дронами та раціями.

«Хочу подякувати всім понад 50 людям, хто приєднався до збирання коштів для наших хлопців. Люди, ви мегакруті! – каже волонтерка Аліна Резчик. – Робимо все можливе, щоб уберегти наших хлопців, щоб їм легше воювалося з тими покидьками, які посягнули на нашу Україну і на наше життя!»

Картка для допомоги:

5375 4141 1623 2710

Монобанк.

Резчик Аліна Анатоліївна

Фінансова підтримка, захисне спорядження, техніка – Центри журналістської солідарності надають допомогу сотням медійників

Центри працюють за підтримки Міжнародної та Європейської федерацій журналістів

Центри журналістської солідарності створені Національною спілкою журналістів України для організаційної, інформаційної, технічної та фінансової підтримки медійників, що постраждали внаслідок російської агресії.

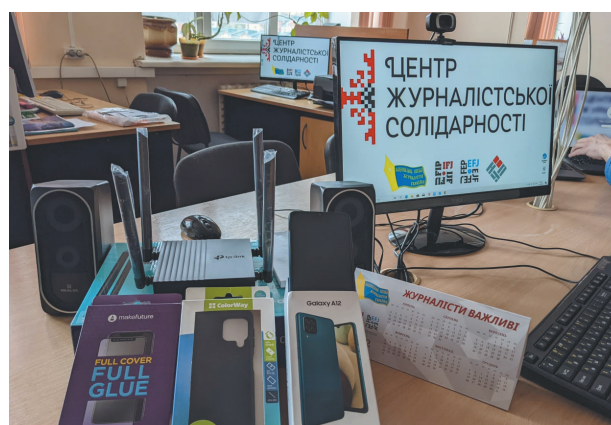
За час їх роботи сюди звернулися кілька сотень журналістів, переважно з регіональних медіа. Центри діють у форматі коворкінгу, де журналісти можуть попрацювати як з власною технікою, так і використовуючи надану міжнародними партнерами.

Зокрема, тут є ноутбуки, принтери, сканери, копіювальні апарати, доступ до Інтернету, а також

необхідне канцелярське приладдя тощо.

Окрім місця, де можна комфортно попрацювати, центри – це ще й інформаційні осередки, у яких є можливість дізнатися про місцеві програми підтримки вимушених переселенців у відповідному регіоні. Також надається адресна фінансова підтримка журналістам, які постраждали від війни в Україні.

За запитом тут можна отримати і техніку для роботи замість втраченої через бойові дії. Для медійників, які працюють у гарячих точках, завжди наявні брендовані бронежилети та шоломи, аптечки.

НАЦІОНАЛЬНА СПІЛКА ЖУРНАЛІСТІВ УКРАЇНИ

**Як звернутися до центрів
журналістської солідарності?**

Відсканувати QR-код
та зареєструватися
за посиланням

Сапер із Чернігова став зіркою соцмереж

■ «Главком»

Сапера Олександра Борисенка з Чернігова прозвали Кракеном після відео, де він піднімає реактивний снаряд від «Граду». Рятувальники тоді зняли ролик на прохання друзів, які хотіли подивитися на їхню роботу, а для сміху додали на початку фразу-мем «Випускайте Кракена» (це був вигук Зевса у фільмі «Битва титанів»).

Відео, викладене у TikTok, стало вірусним і на канал почали масово підписуватися користувачі. Завдяки цьому Чернігівські ДСНСники отримали велику аудиторію, яку тепер навчають правил безпеки на територіях, де відбувалися бойові дії.

Матеріал про Олександра вийшов на сайті «Главком».

Олександр служить у ДСНС з 2013-го року. Його робота полягає у тому, щоби очищати українську землю від мін, снарядів та інших вибухонебезпечних предметів. Рятувальнику подобається ризик і те, що не доводиться засиджуватися у кабінетах.

«Ми завжди у русі, кудись виїжджаємо, багато цікавих людей зустрічаємо. Приємно, коли люди дякують за роботу», – додає він.

Успіх заохотив рятувальників знімати нові ролики з Кракеном та його колегами. На них все має веселий і навіть легковажний вигляд, але робота насправді дуже небезпечна і складна. Розмінування території, де відбувалися бойові дії, – це щохвилинний ризик. Помилка може коштувати життя.

А ще треба бути сильним фізично. Олександр пояснює: часто у місця, де лежать міни та снаряди, спеціальна техніка доїхати не може і важкі боеприпаси доводиться переносити на руках. Чернігівський Кракен один може підняти до 150 кг. За день у саперів може бути до 50-ти викликів.

«Вибиті шибки, двері, комусь прилетіло у двір або у під'їзд, і люди бояться заходити додому.

Вони просять, щоб ми приїхали перевірили, чи все там безпечно», – розповідають колеги Кракена.

Сюжет про Олександра Борисенка дивіться тут:

ГЛАВКОМ

Українці не втрачають гумору навіть під час війни

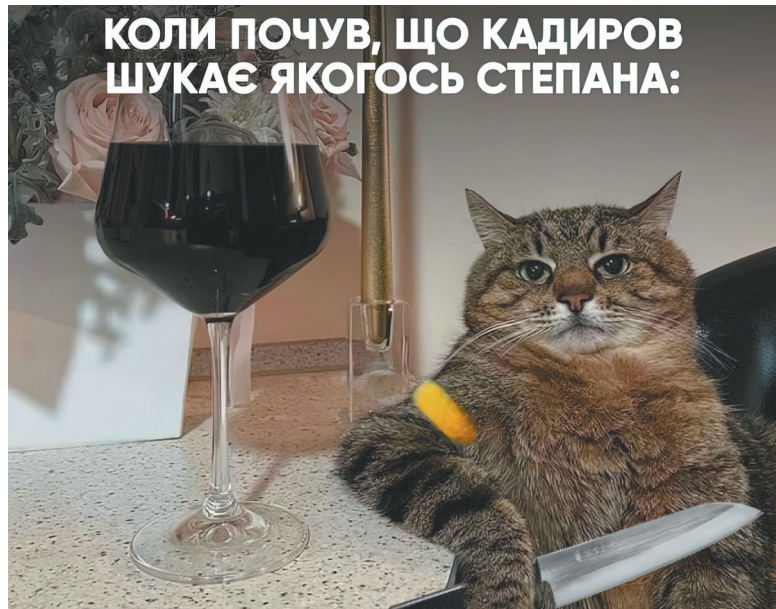
А ДЛЯ ЧОГО ВОНИ НАМ ПО
ТЕЛЕВЕЖІ ВДАРИЛИ?

ВОНИ ДУМАЮТЬ МИ
НОВИНИ ДИВИМОСЯ ПО
ТЕЛЕВІЗОРУ, ЯК І ВОНИ?

© Україна

КОЛИ ПОЧУВ, ЩО КАДИРОВ
ШУКАЄ ЯКОГОСЬ СТЕПАНА:

«Ми з України!»

Видання
Національної спілки
журналістів України
за підтримки
Ukrainian Media Fund.

Керівники проекту:
Сергій Томіленко,
Ірина Хроменко.
Випусковий редактор:
Леся Карлова.
Дизайн: Іоланта Філенко.

Віддруковано: видавничий
дім «Високий замок»,
вул. Володимира Великого, 2,
м. Львів. Тираж – 20 000.
Друк газети – за фінансовою
підтримки Ukrainian Media
Fund